

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/11/2016
Identifikačné číslo spisu: 3014200854
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3014200854.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: ALBERT com s. r. o., so sídlom Skladová 8, Prievidza, IČO: 36 699 322, právne zastúpeného JUDr. Janou Bezákovou, advokátkou, so sídlom Prievidza, Bakalárska 6, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/369843/2014/5048 z 15. augusta 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/249/2014-47 z 10. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/249/2014-47 z 10. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Prvostupňovým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/369843/2014/5048 z 15. augusta 2014. Týmto rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č: 9313401/5/1676396/2014/Kuč z 30. apríla 2014, ktorým bol žalobcovi v zmysle ust. § 68 ods. 6 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „daňový poriadok“) určený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vo výške 4250,- Eur a znížený nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie február 2013 zo sumy 5254,42 Eur na sumu 1004,42 Eur, keď správca dane s poukazom na ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o DPH“) neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH vo výške 4250,- Eur z dodávateľskej faktúry č. 2013_02_20 zo dňa 28. februára 2013 vystavenej spoločnosťou DK TRADING, s. r. o. so sídlom

Žilina, Horný Val 8/17.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodnutie žalovaného, ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie považuje za správne, nakoľko nielen samotným žalobcom, ale ani dokazovaním správcu dane nebolo preukázané, že reálne došlo k uskutočneniu predmetného zdaniteľného obchodu.

Krajský súd mal za to, že správne orgány oboch stupňov sa riadili príslušnou právnou úpravou. Uviedol, že správca dane nadobudol pochybnosti o reálnom uskutočnení zdaniteľného obchodu dodávateľskou spoločnosťou DK TRADING, s. r. o. na základe skutočnosti, že táto spoločnosť na adrese uvedenej v obchodnom registri nesídlí, nemá tam ani označenú schránku. Konateľ spoločnosti Michal Puliš správcovi dane nepredložil požadované účtovné doklady, a to evidenciu DPH za mesiac február 2013. Neskôr uviedol, že spoločnosť previedol na tretiu osobu a odovzdal jej aj všetky účtovné doklady. Uvedený prevod správcovi dane žiadnym spôsobom nepreukázal, doposiaľ je vedený v obchodnom registri ako jediný spoločník a konateľ tejto spoločnosti. Vo svojej výpovedi uviedol, že tovar nadobudol od spoločnosti SOTA, s. r. o. na základe faktúry č. 042013 z 26. januára 2013, neskôr predložil túto faktúru s dátumom 26. februára 2013. Preprava tovaru mala byť zabezpečená na viackrát osobným motorovým vozidlom zn. BMW X5, ktoré bolo prenájaté od spoločnosti ŠP SLOVTEX, s. r. o.,

Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že za spoločnosť SOTA, s. r. o. konal a faktúru č. 042013 vystavil Michal Puliš, a to na základe plnej moci od spoločníka a konateľa Eduarda Loffaja. Konateľ Eduard Loffaj vo svojej výpovedi pred dožiadaným daňovým úradom však uviedol, že spoločnosť nevykonáva a nevykonávala žiadnu ekonomickú činnosť, tovar, ktorý mal byť dodaný žalobcovi nenakúpila. P. Puliš ho informoval iba o podávaní „nulových daňových priznaní“. Úlohou p. Puliša bolo zabezpečiť prevod obchodného podielu v tejto spoločnosti, nakoľko o ňu nemal Eduard Loffaj viac záujem. Bolo zistené, že Eduard Loffaj podal v súvislosti so zneužitím jeho osobných údajov trestné oznámenie, nakoľko od správcu dane zistil, že má byť spoločníkom a konateľom spoločnosti, o ktorej nemá žiadnu vedomosť a nikdy nemal v úmysle ju nadobudnúť. Z obsahu trestného oznámenia vyplynulo, že mal za to, že k zneužitiu došlo práve v súvislosti s plnou mocou, ktorú udelil len za účelom prevodu spoločnosti SOTA, s. r. o.

Eduard Loffaj nemal žiadne účtovné doklady spoločnosti, podľa jeho vyjadrenia ich mal mať práve Michal Puliš, naopak Michal Puliš pri opätovnej výpovedi v roku 2014 uviedol, že doklady asi pred rokom odovzdal Eduardovi Loffajovi. Opodstatnenosť postupu, keď tovar mal byť podľa tvrdenia Michala Puliša dodaný priamo k žalobcovi, avšak podľa vystavených faktúr mal byť najprv nadobudnutý spoločnosťou SOTA, s. r. o., následne predaný spoločnosti DK TRADING, s. r. o. a až potom žalobcovi, vysvetlil Michal Puliš len tým, že tak učinil, aby nebol obchod taký priamočiary. Faktúry za spoločnosť SOTA, s. r. o. a DK Trading, s. r. o. pritom vystavoval stále Michal Puliš.

Taktiež osobné motorové vozidlo, ktoré malo byť použité na prepravu tovaru malo patriť spoločnosti ŠP SLOVTEX, s. r. o., ktorá je však nekontaktná a na adrese sídla zapísaného v obchodnom registri nesídlí. Bývalým konateľom tejto spoločnosti bol práve Michal Puliš. Z dostupných informácií nebolo zistené vlastníctvo resp. leasing predmetného motorového vozidla spoločnosťou ŠP SLOVTEX, s. r. o. Podľa vyjadrenia p. Puliša vozidlo užíval dlhodobo na základe ústnej dohody s konateľom spoločnosti ŠP SLOVTEX, s. r. o., pričom mal platiť zo svojich osobných finančných prostriedkov leasingové splátky, nebola v tejto súvislosti vystavená žiadna faktúra, nebola vedená kniha jazd.

Žalobca prostredníctvom svojho zástupcu v administratívnom konaní opakovane uviedol, že predmetom dodávky bol nábytok na mieru, avšak nebolo zistené a ani tvrdené, že by v tomto ohľade existovala z jeho strany nejaká špecifikácia nábytku. Dokonca podľa vyjadrenia Michala Puliša, bol tovar odkonzultovaný telefonicky, bez toho, aby ho konateľ žalobcu videl a to čo len na fotografii. Podľa tvrdenia Michala Puliša bol potom tovar vziať „niekde pri Brezne“ a dosky v Žarnovici. Tovar nebol nikde skladovaný a bol dovezený priamo do Pravenca žalobcovi, vždy keď mal cestu okolo a to v rozpätí jedného až dvoch týždňov. Na druhej strane z opisu obchodu Michalom Pulišom pred správcom

dane však nebolo možné usúdiť, že by pre tovar k výrobcovi chodil opakovane a už vôbec nie, že pre neho chodil k tomuto výrobcovi podľa toho ako mal čas a cestou ho potom hneď odviezol žalobcovi. Realizácia prepráv nebola doložená žiadnym dokladom, a to ani dodacím listom. Cena prepravy nebola žalobcovi vyúčtovaná, podľa vyjadrenia Michala Puliša bola zahrnutá v cene, avšak uvedené z faktúry, objednávky alebo iného dokladu, ktorý mal potvrdzovať realizáciu obchodu medzi žalobcom a spoločnosťou DK TRADING, s. r. o. nevyplývalo.

Krajský súd dospel k názoru že nie je dôvod odchyliť sa od záverov žalovaného a správcu dane, nakoľko uvedené skutočnosti zistené správcom dane vo vzájomnej súvislosti, spochybňujú reálnosť dodávky tovaru touto spoločnosťou. Podľa názoru súdu, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že reálne došlo k uskutočneniu zdaniteľného obchodu práve spoločnosťou DK TRADING, s. r. o. Preto neboli splnené podmienky na uplatnenie nároku na odpočet DPH z faktúry 2013_02_20 od spoločnosti DK TRADING, s. r. o. v zmysle § 49 ods. 1, 2 písm. a) zákona o DPH.

Krajský súd zdôraznil, že žalobca preukazoval reálnosť plnenia len faktúrou, cenovou ponukou a jej prijatím. Žalobca nepreukázal dodanie tovaru žiadnym dodacím listom, ktorý sa štandardne v obchodnom styku pri realizácii dodávky tovaru vystavuje. Dodávky tovaru pritom mali byť realizované v častiach, podľa toho ako mal konať dodávateľskej spoločnosti cestu. K uvedenému tovaru neexistujú žiadne doklady od výrobcu, záručné listy a podobne. Ide pritom o doklady, ktoré by mal žalobca štandardne mať, a mohol nimi preukazovať skutočnosti, ktoré boli kvalifikovaným spôsobom spochybnené vykonaným preverovaním správcu dane.

Krajský súd konštatoval, že vo všeobecnosti samotná faktúra so všetkými zákonnými náležitosťami a doklad o jej úhrade, vrátane zhodných tvrdení účastníkov zmluvného vzťahu, sú síce formálnou podmienkou uplatnenia si nároku na odpočítanie DPH na vstupe, nie sú však postačujúcou podmienkou pre priznanie práva na odpočet DPH, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia deklarovaným dodávateľom. Technicky je totiž možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na určité plnenie bez ohľadu na to, či takéto plnenie bolo skutočne poskytnuté a rovnako je technicky možné previesť akékoľvek peňažné prostriedky na akýkoľvek účet, resp. vystaviť pokladničné doklady, ktoré by mali preukazovať úhradu kúpnej ceny v hotovosti. Bolo teda zrejmé, že splnenie formálnej stránky na uplatnenie si nároku na odpočet DPH vyjadrené predloženými dokladmi je síce jednou z podmienok, aby bolo na základe týchto dokladov uznané právo na odpočet, tieto doklady však musia byť odrazom reálneho plnenia. Jednoducho povedané, ak daňové a účtovné doklady neodrážajú skutočné plnenie, nemôže byť žalobcovi na základe spornej faktúry priznané právo na odpočet DPH, nakoľko ide o fiktívnu faktúru.

Krajský súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že pochybnosti žalovaného a správcu dane boli založené na skutočnostiach, ktoré vyplynuli z vykonaného rozsiahleho dokazovania a šetrenia. Žalovaný a správca dane sa pri dokazovaní neuspokojili len s bežným preverovaním tvrdení žalobcu a dokladov, ktoré predložil, ale dokazovanie správne zamerali a rozšírili aj na skutočnosti, ktoré presahujú rámec právnej sféry vplyvu žalobcu, t. j. aj na právne vzťahy dodávateľa deklarovaného na spornej faktúre, vrátane ostatných účastníkov obchodného reťazca.

Súčasne krajský súd poukázal na to, že pokiaľ daňový subjekt, v tomto prípade žalobca, požadoval od štátu vrátenie nadmerného odpočtu, bolo jeho základnou povinnosťou preukázať, že má na jeho vrátenie právny nárok. Následne správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Ak správca dane vykonaným preverovaním preukázateľne spochybní deklarovaný zdaniteľný obchod, je na daňovom subjekte, aby túto pochybnosť odstránil /vyvrátil/, inak nie je možné priznať nárok na vrátenie dane. Krajský súd zdôraznil, že preukazovanie dodania služieb len faktúrou, cenovou ponukou a jej prijatím nie je postačujúce. Faktúra, resp. iná listina je relevantným dokladom /formálna podmienka/, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú skutočne reálne plnenie /materiálna podmienka/, a súčasne len vtedy, že uplatňovaná faktúra má všetky zákonné náležitosti. V danom prípade, správca dane vykonaným dokazovaním zistil skutočnosti, ktoré kvalifikovaným spôsobom spochybňujú uskutočnenie

plnenia deklarovaným dodávateľom.

Krajský súd rovnako považoval za dôvodné aj konštatovanie žalovaného, že platiteľ dane má už pri obstarávaní investičného majetku poznať na aké podnikateľské aktivity bude majetok slúžiť. Na prijaté služby a tovary môže uplatňovať nárok na odpočet v plnom rozsahu, alebo nemá nárok na odpočet dane alebo musí daň na vstupe krátiť koeficientom, čo vyplýva z ust. § 49 ods. 3 zákona o DPH, podľa ktorého je odpočet dane založený na vecnom priradovaní dane na vstupe k výstupom platiteľa dane. Nárok na odpočet dane je podmienený nevyhnutnosťou priameho a bezprostredného vzťahu medzi príslušným tovarom alebo službou prijatým na uskutočňovanie zdaniteľných transakcií. Krajský súd uviedol, že v posudzovanej veci však žalobca doposiaľ neprevádzkuje domov sociálnych služieb alebo ubytovacie zariadenie a nepreukázal, či objekt bude slúžiť na plnenia podliehajúce dani. Aj z tohto pohľadu nebol daný nárok žalobcu na odpočítanie dane.

Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd dospel k záveru, že v súdnej veci správne orgány oboch stupňov dôvodne ustálili, že zdaniteľné plnenia neboli reálne uskutočnené, preto žalobcovi nemohlo byť priznané právo na odpočet DPH na vstupe podľa ust. § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Z uvedených dôvodov podľa § 250j ods. 1 O. s. p. krajský súd žalobu zamietol.

Žalobca v konaní nebol úspešný, preto mu krajský súd nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 O. s. p.).

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že v kontrolovanom zdaňovacom období február 2013 si uplatnil právo na odpočítanie dane na základe faktúry č. 2013-02-20 z 28.02.2013 od dodávateľa DK TRADING, s. r. o. za dodanie tovaru. Tovar bol dodaný na základe objednávky, ktorej predchádzala cenová ponuka, pričom prepravu tovaru pri dodaní zabezpečil dodávateľ.

Žalobca poukázal na to, že existenciu tovaru si správca dane preveril miestnym zisťovaním v prevádzke žalobcu. Existencia tovaru bola jednoznačne preukázaná. Pracovníci správcu dane si osobne dodaný tovar po jednotlivých položkách obhliadli a preverili. Dodanie tovaru osobne potvrdil za dodávateľa konateľ spoločnosti DK TRADING, s. r. o. Správca dane preveroval ďalej subdodávateľov dodávateľa žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania žalovaný dospel k záveru, že žalobca nepreukázal a nepredložil dôkazy, ktoré by jednoznačne prispeli k odstráneniu pochybností správcu dane o reálnom uskutočnení zdaniteľných obchodov tak, ako je uvedené na faktúrach dodávateľom DK TRADING, s. r. o.

Žalobca uviedol, že predložil všetky dôkazy a listiny, evidenciu ktorých mu ukladá zákon. Iné dôkazy predložiť nevedel a ani nemohol. V prípade, ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny u dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa, vyčerpal vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane.

Daňový subjekt teda v daňovom konaní nezaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie skutočností týkajúcich sa jeho dodávateľov a subdodávateľov dodávateľa. V zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-354/03 (Optigen), C-355/03 (Fulcrum Electronics) a C-484/03 (Bond House), nárok na odpočet nemôže byť dotknutý skutočnosťou, že v reťazci dodávok je iná predchádzajúca alebo následná transakcia zaťažená daňovým podvodom, o ktorom platca nevie alebo nemôže vedieť.

Je teda zrejme, že dôkazné bremeno nezaťažuje platiteľa dane bezhranične, pretože po adekvátnom splnení dôkaznej povinnosti platiteľom dane prechádza dôkazné bremeno na správcu dane. Žalobca nemohol objektívne splniť požiadavky správcu dane na splnenie svojej dôkaznej povinnosti.

Z rozhodnutí správneho orgánu a žalovaného jednoznačne vyplynulo, že správca dane nespochybňuje materiálnu existenciu dodávky plnenia, ale spochybňuje skutočnosť, že toto plnenie bolo dodané žalobcovi dodávateľskou spoločnosťou uvedenou na spornej faktúre. Ide o reálne plnenia, sporným zostalo, či plnenie dodala obchodná spoločnosť, ktorá dodanie fakturovala. Odpočítanie dane bolo teda spochybnené s ohľadom na skutočnosť, že správca dane mal pochybnosti, či toto deklarované plnenie, ktoré uviedol dodávateľ vo faktúre reálne dodal, a to s ohľadom na preverovanie jeho dodávateľov - subdodávateľov.

Žalobca mal za to, že ide o skutočnosti, ktoré sa v zásade týkajú iného daňového subjektu ako žalobcu, a za ktoré zodpovedá iný daňový subjekt. V zásade nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné procesy a obstarávacíe procesy tovarov u iných subjektov, pred dodaním tovaru. V danom prípade nebola spochybnená materiálna existencia tovaru. Nejde o situáciu, že by žalobca disponoval iba faktúrou so všeobecným opisom zdaniteľného plnenia, ktoré by bolo nepreskúmateľné. Žalobca preukázal uskutočnenie zdaniteľného plnenia faktúrami s položkovitým popisom druhu a ceny dodaných plnení. Žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt pri uskutočnení obchodu, žiadne iné možnosti na preverenie dodávateľov nemal.

Daňový orgán pri uplatňovaní práva na odpočet DPH podľa smernice 2006/112/ES nie je oprávnený zamietnuť zdaniteľnej osobe právo na odpočet DPH, ak zdaniteľná osoba nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že podmienky pre odpočet DPH boli splnené, napriek tomu, že vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet DPH upravené v smernici boli splnené a že zdaniteľná osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane uvedeného vystaviteľa faktúry.

Odprieť právo na odpočet DPH daňovému subjektu sa môže len na základe zavinenia. Zavinenie musí preukázať daňový orgán. Bez zavinenia môže odprieť právo na odpočet DPH daňový orgán iba v takom prípade, ak nie sú splnené hmotnoprávne a formálne podmienky stanovené legislatívou na uplatnenie práva na odpočet DPH.

S poukazom na smernice EÚ, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, je potrebné, aby bola skutočnosť neexistencie zdaniteľného plnenia riadne preukázaná zo strany žalovaného správneho orgánu a nepostačuje len pochybnosť. Dôkazné bremeno v takomto prípade znáša správca dane.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na nové prejednanie a rozhodnutie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že - vzhľadom na správcu dane spoľahlivo zistený skutkový stav v období uplatnenia odpočítania dane vo veci dodania tovaru uvedeného na faktúre od dodávateľa DK TRADING s. r. o. - naďalej v plnom rozsahu trvá na svojich záveroch uvedených v žalobou napadnutom rozhodnutí, ako a j v o svojom stanovisku k žalobe, to znamená, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správcu dane sú vydané v súlade s právnymi predpismi.

Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/369843/2014/5048 z 15. augusta 2014, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č: 9313401/5/1676396/2014/Kuč z 30. apríla 2014, ktorým bol žalobcovi v zmysle ust. § 68 ods. 6 daňového poriadku určený rozdiel DPH vo výške 4250,- Eur a znížený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2013 zo sumy 5254,42 Eur na sumu 1004,42 Eur, keď správca dane s poukazom na ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH vo výške 4250,- Eur z dodávateľskej faktúry č. 2013_02_20 zo dňa 28. februára 2013 vystavenej spoločnosťou DK TRADING, s. r. o. so sídlom Žilina, Horný Val 8/17.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie zákonosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zamietnutá.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie

žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného, vrátane spisu prvostupňového správneho orgánu, odvolací súd zistil nasledujúce podstatné skutočnosti.

Daňový úrad Trenčín vykonal u žalobcu - daňového subjektu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie február 2013. Daňová kontrola bola ukončená dňom doručenia protokolu, a to 30. apríla 2014. Žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období odpočítaval okrem iných DPH z dokladu označeného ako faktúra č. 2013_02_20 z 28. februára 2013 od dodávateľa DK TRADING s. r. o. vo výške 4.250,00 Eur. Žalobca k predmetnému obchodu do zápisnice o ústnom pojednávaní uviedol, že tovar v zmysle uvedenej faktúry im dodala spoločnosť DK TRADING s. r. o. v zmysle cenovej ponuky č. 4022013 a na základe objednávky bol tovar dodaný.

Správca dane vykonal na adrese č. 349 Pravenec miestne zisťovanie, ktorým bolo preverené, že tovar v zmysle faktúry č. 2013_02_20 sa na predmetnej adrese nachádzal. Správca dane sa snažil fyzicky preveriť továrenské označenie, resp. určiť názov, sériové výrobné číslo tovaru, keďže vo faktúre bolo uvedené iba všeobecné označenie. Správca dane zistil, že tovar nemal žiadne konkrétne označenie a nebolo ho možné bližšie identifikovať ani označiť.

Správca dane vykonal ďalšie šetrenia, prostredníctvom dožiadaní na iných miestne príslušných správcov dane (Daňový úrad Žilina, Daňový úrad Banská Bystrica, Daňový úrad Nitra) v súvislostiach ku dodávateľovi, subdodávateľovi a prepravcovi tovaru. Zamestnanci Daňového úradu Žilina vykonali miestne zisťovanie v sídle spoločnosti DK TRADING s. r. o., z ktorého vyplývalo, že na uvedenej adrese sídli niekoľko spoločností jedná sa o virtuálne kancelárie, ale žiadna poštová schránka nebola označená názvom spoločnosti DK TRADING s. r. o. Následne správca dane zaslal konateľovi spoločnosti predvolanie na ústne prejednávanie na adresu sídla spoločnosti a zároveň aj na miesto trvalého bydliska. Zo sídla spoločnosti sa zásielka vrátila s poznámkou doručovateľa „adresát neznámy“. Konateľ spoločnosti Michal Pulíš, ktorý si zásielku prevzal na adrese bydliska nevedel na pojednávaní 5. septembra 2013 vysvetliť, prečo sa zásielka zaslaná správcovi dane na adresu sídla spoločnosti vrátila s uvedeným označením. K dožiadaniu v súvislosti ku subdodávateľovi, Daňový úrad Banská Bystrica uviedol, že konateľ daňového subjektu p. Eduard Loffaj poprel vystavenie faktúry č. 2013_02_20 zo dňa 28. februára 2013 a tiež uviedol, že spoločnosť SOTA s. r. o. v zdaňovacom období 2013 nevykonávala žiadnu ekonomickú činnosť a z uvedeného dôvodu nemá vedené účtovníctvo. Zároveň pán Loffaj nevedel uviesť prečo za zdaňovacie obdobie február 2013 nepodala SOTA s. r. o. daňové priznanie. K ďalšiemu dožiadaniu, ktoré sa týkalo preverenia zdaniteľných obchodov - prenájmu vozidla BMW5 - EČV Z. medzi spoločnosťami ŠP SLOVTEX, s. r. o. a spoločnosťou DK TRADING s. r. o., ktorým mala byť, podľa konateľa spoločnosti DK TRADING s. r. o., vykonaná preprava tovaru nakúpeného od spoločnosti SOTA s. r. o. k žalobcovi ALBERT com s. r. o., Daňový úrad Nitra konštatoval, že nebolo možné preveriť požadované skutočnosti, nakoľko daňový subjekt ŠP SLOVTEX, s. r. o. je nekontaktný a na sídle zapísanom v Obchodnom registri nesídlí.

Správca dane predvolal 08. januára 2014 p. Michala Puliša - konateľa spoločnosti DK TRADING s. r. o., v postavení svedka v súvislosti s daňovou kontrolou. Svedok do zápisnice o ústnom pojednávaní (z. č. 9313401/5/48024/2014/Kuč) uviedol, že faktúru č. 2013_02_20 z 28. februára 2013 vystavil a tovar v zmysle faktúry dodal. Ďalej uviedol, že daň z predmetnej faktúry bola zaúčtovaná a odvedená. Svoje tvrdenia však nedokázal preukázať. Svedok nepredložil žiadnu účtovnú alebo daňovú evidenciu za zdaňovacie obdobie február 2013 a s tým súvisiace daňové a účtovné doklady, ktoré by jeho tvrdenia o dodaní tovaru preukazovali. Michal Puliš ďalej uviedol, že predmetný tovar nadobudol od spoločnosti SOTA s. r. o. Faktúru za spoločnosť SOTA s. r. o. vystavil on nakoľko mal od konateľa spoločnosti SOTA s. r. o., p. Eduarda Loffaja splnomocnenie na obchodovanie, vedenie účtovníctva a podávanie daňových priznaní. Svedok o obchode informoval konateľa spoločnosti SOTA s. r. o. pána Loffaja prostredníctvom SMS. Od koho spoločnosť SOTA s. r. o. nadobudla predmetný tovar uviesť nevedel, rovnako nevedel uviesť ani formu úhrady. Ďalej uviedol, že účtovníctvo spoločnosti SOTA s. r. o. nemá, lebo ho osobne v písomnej aj elektronickej forme vrátil konateľovi p. Loffajovi o čom nemal žiaden doklad. Prepravu tovaru vykonával osobne na aute BMW5 EČV Z., ktoré mal prenajaté od spoločnosti ŠP SLOVTEX, s. r. o.. Prenájom bol bezodplatný, faktúra vystavená nebola a evidencia jász nebola vedená. Ďalej uviedol, že už nie je konateľom spoločnosti DK TRADING s. r. o. , nakoľko ju prepísal a novému konateľovi odovzdal všetky doklady, písomnosti v písomnej aj elektronickej forme.

Správca dane daňovou kontrolou preveril skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dôkazy predložené daňovým subjektom, ako aj zistenia predložené miestne príslušnými správcami dane prostredníctvom dožiadaní, nepreukázali uskutočnenie fakturovaného zdaniteľného plnenia osobou uvedenou na faktúre č. 2013_02_20 a pochybnosti o realizácii nedokázal daňový subjekt odstrániť. Na základe uvedeného správca dane vyhodnotil predložené dôkazy a tvrdenia daňového subjektu s výsledkom, že k vzniku daňovej povinnosti v zmysle § 19 zákona o DPH na strane dodávateľa DK TRADING s. r. o. nedošlo, preto odpočítanie dane vo výške 4.250,00 Eur žalobcom na základe dokladu č. 2013_02_20 bolo v rozpore s § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH.

Pre žalobcu vzniká nárok na odpočítanie dane za predpokladu, že vznikla daňová povinnosť dodávateľa tovaru alebo služby. Dodávateľ DK TRADING s. r. o. vystavil faktúru č. 2013_02_20, pričom nevedel preukázať od koho tovar bol. Dodávateľ nedisponoval s tovarom pochádzajúcim preukázateľne z podnikateľskej činnosti zdaniteľnej osoby, nedošlo ku vzniku daňovej povinnosti na základe faktúry č. 2013_02_20 vystavenej spoločnosťou DK TRADING s. r. o. Na základe skutočností, že na strane dodávateľa nevznikla daňová povinnosť nevznikol nárok na odpočet dane vo výške 4.250,00 Eur z tejto faktúry žalobcom.

Žalovaný posúdil predložené dôkazy a potvrdil rozhodnutie správcu dane.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správneému určeni a vyrubeni dane.

Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní

neprihliada.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a/ a c/ daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

- a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. V zmysle zásady súčinnosti správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. júna 2012 v konaní pod sp. zn. 5Sžf/63/2011, ako i na ďalší jeho rozsudok zo dňa 23. júna 2010 v konaní pod sp. zn. 2Sžf/4/2009 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. februára 2011 v konaní pod sp. zn. III. ÚS 78/2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi. Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej

hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že si nárok uplatňuje dôvodne a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako dôvodný“.

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom, keďže v rámci správy daní a prostredníctvom inštitútu daňovej kontroly správca dane preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane, príp. oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa zákona o DPH. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

Základným princípom výberu dane z pridanej hodnoty ako všeobecnej nepriamej dane je, že podnikateľ musí byť plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatých tovarov a služieb určených na uskutočnenie zdaniteľných obchodov podliehajúcich DPH. DPH je súčasťou ceny, čo zároveň na každom výrobnom a dodávateľskom stupni odráža jej nevyhnutnú proporcionalitu k nadobúdacej cene, preto je ňou zdaňovaný každý predaj tovaru a služieb v každej fáze výroby a distribúcie. Platiteľ si môže od dane, ktorú má odvieť štátu z vykonaného obratu, odpočítať daň, ktorú mu pri nákupe tovarov a služieb účtoval iný platiteľ ako súčasť ceny.

V súvislosti s prejednávanou vecou možno konštatovať, že uvedený princíp sa však neuplatňuje bez toho, aby platiteľ preukázal, že deklarovaný tovar nadobudol od konkrétneho platiteľa DPH a že mu DPH aj v cene tovaru zaplatil.

Odvolací súd s poukazom na § 24 ods. 1 písm. a) a c) daňového poriadku pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia spočíva predovšetkým na daňovom subjekte. Uvedená podmienka zákona korešponduje aj s cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorým je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania práva (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

Záverom odvolací súd konštatuje, že bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH. Existencia predmetnej faktúry a zhodné tvrdenia účastníkov zmluvného vzťahu, sú síce formálnou stránkou uplatnenia si nároku na odpočítanie DPH na vstupe, nie sú však postačujúcou podmienkou pre priznanie práva na odpočet DPH, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia deklarovaným dodávateľom. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné plnenie bolo reálne uskutočnené, a to osobou uvedenou na faktúre. Výpovede konateľov zainteresovaných spoločností počas vykonávania daňovej kontroly žiadnym vierohodným spôsobom nepreukázali realizáciu zdaniteľného obchodu. Odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že žalobca nepredložil také dôkazy, ktorými by preukázal formálne deklarovaný obchod. Faktúra, ktorú predložil obsahuje len všeobecné označenie zdaniteľného plnenia a nie je v nej podrobne uvedené továrenské označenie, resp. názov, sériové číslo výrobné číslo tovaru. Žalobca nepredložil ani ďalšie dôkazy - dodací list, preberací protokol a iné, ktoré by preukázali skutočné plnenie podľa posudzovanej faktúry.

Poukazujúc na uvedené, dospel senát odvolacieho súdu k záveru, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v podanej žalobe, podrobne vyhodnotil, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce reálny obsah faktúry. Skutkový stav zistený správcom dane a žalovaným je dostatočný, vychádza nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale aj zo zistení, či v nich neabsentuje materiálny podklad. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať stanovisko. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v

mediach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy hodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Odvolačný súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/249/2014-47 z 10. februára 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p. a s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.